

[Thomas Pedersen.]

førlige Lovforslag. Bladet har naturligvis Uret — i dette Tilfælde som altid, naar det behandler Det kommunistiske Parti —, men en logisk Følge af denne Paastand maa vel blandt andet være, at Regeringen kun kommer med gennemførlige Lovforslag; for man kan jo ikke tænke sig, at Regeringen vil bluffe Befolkningen. Der maa altsaa være nogen Sikkerhed for, at man kan gennemføre et Lovforslag som det, der her ligger paa Tingets Bord — der er ganske vist ikke meget i den hittidige Behandling af denne Sag her paa Rigsdagen, der tyder paa, at det vil gaa saa særlig glat med at faa det gennemført.

Lovforslaget har til Hensigt at fordele det forhaandenværende Arbejde saaledes, at de arbejdsløse ikke med Rette kan føle sig brøstholdne. I dette Synspunkt er vi ganske enige med Forslagsstillerne; men jeg synes nu alligevel, at dette Forslag i nogen Grad maa betragtes som Lapperi over for hele det store Spørgsmaal, og at det vilde være langt mere betydningsfuldt, om man skred til en virkelig Nedsættelse af Arbejdstiden — det vilde batte noget i Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Under alle de Tarifforhandlinger, der i de senere Aar har været ført inden for Bogtrykfaget, og hvori jeg har deltaget ikke saa helt lidt, har Overarbejdsspørgsmaalet været meget stærkt i Forgrunden; de arbejdsløse har stadig væk presset paa for at faa en Løsning af det. Det irriterede dem, at samtidig med, at de gik arbejdsløse og ikke kunde faa andet end sørgelig Understøttelse, var der Kolleger, der stod og arbejdede meget over paa Trykkerierne. Der ligger et Irritationsmoment her, som man ikke skal undervurdere. Folk, der har gaaet ledige i lang Tid, bliver irriteret af den Slags Ting, og selv om man gennem en Begrænsning af Overarbejde ikke kunde opnaa andet end at fjerne denne Misfornøjelse hos de arbejdsløse, vilde der rent menneskeligt være vundet ikke saa helt lidt derved. Men Bogtrykkerne har ikke villet gaa med til nogen Begrænsning, som vi mente at kunne være tilfreds med. Typograferne har ment, at man skulde gaa til en Kompensation af dette Overarbejde med Fritid, altsaa Afspadsring, som vi har i en Del Fag herhjemme, og som, i hvert Fald for det typografiske Fags Vedkommende, er gennemført i Norge, hvor det virker til fuld Tilfredshed baade blandt Bogtrykkere og Typografer. Vi har ment, at det vilde være rigtigt at gennemføre noget saadant ogsaa herhjemme; men det har altsaa ikke hidtil været muligt.

Det foreliggende Lovforslag er inde paa nøjagtig den samme Tanke; dog vil jeg gerne sige, at § 5 i Lovforslaget ikke er tilstrækkelig klar, og skal Lovforslaget gennemføres, vil jeg meget anbefale, at man forandrer denne Paragraf, saaledes at der ikke kan være Tvivl om, hvornaar der skal antages anden Arbejdskraft i Stedet for den, der tager Fritimerne og Fridagene. Det maa i Paragraffen fastslaaes, at Arbejderne skal tage Fritid for det Overarbejde, de har præsteret, og det skal ligeledes fastslaaes, at Arbejdsgiverne skal antage anden og dertil egnet Arbejdskraft, naar en saadan er til Stede. Dette er ikke ganske klart udtrykt i Lovforslaget; der staaar nogle udsvømmende Ord om det, men medmindre Overarbejdet er det rene Smatteri, vil jeg mene, at det er rigtigt, at man faar en nærmere og klarere Udformning af dette specielle Punkt, ligesom jeg ogsaa vil anse det for rimeligt, at man samler disse Overarbejdstimer for et noget længere Tidsrum — f. Eks. for 14 Dage eller 1 Maaned — og derefter ansætter Afspadsringen. Jeg tror, det rent beskæftigelsesmæssigt vil have mere Betydning, end om man hvert Øjeblik skal tage Afspadsring for et ganske kort Tidsrum; der vil komme flere arbejdsløse i Arbejde ved, at man samler Overarbejdet for et noget længere Tidsrum.

Hvad det typografiske Fag — hvor jeg kan siges at være i nogen Grad sagkyndig — yderligere angaar, er der her et ganske særligt Forhold, nemlig de Blade, der bliver fremstillet paa Trykkerierne om Søndagen. Det er Overarbejde, derom der er ingen Tvivl, Arbejderne har mere end de ordinære 48 Timers Arbejde pr. Uge, Søndagsarbejdet er ekstra. Jeg kan ikke se rettere, end at efter dette Lovforslag vil Mandagsbladene om Morgenens være umuliggjort, de vil være affivet uden videre. Der er naturligvis dem, der vil sige, at det sker der heller ingen Skade ved, Publikum skulde ogsaa gerne have fri en Gang imellem. Og det Synspunkt kan der naturligvis være noget i; det er ikke alt Visdom, hvad der er samlet i disse Blade. Men set fra et typografisk Standpunkt er der sikkert ingen, hverken Typografer eller Bogtrykkere, der ønsker en saadan Løsning paa dette Spørgsmaal. Vi er interesserede i, at der er det mest mulige Arbejde inden for Faget, og det vil heller ikke være noget helt ringe Offer for de Typografer, det gaar ud over, hvis dette enkelte Nummer om Ugen ikke kan udgaa. Vi maa derfor ønske, at Lovforslaget bliver formet saaledes, som jeg her har nævnt det; altsaa at det ogsaa for saadanne Tilfælde fastslaaes, at